

der en meget god grund til. Hovedårsagen var jo, at der var masser af eksempler på, at børn af forældre, som stod uden arbejde, enten kom bagest i køen eller også slet ikke fik anvist en plads. De kan jo ikke bruge til ret meget, at der skal være en større fleksibilitet i kommunerne.

Hvor er garantien henne fra Venstres side for, at der også vil være plads til børn af arbejdsløse forældre? Kommer de ikke bagest i køen? De kan jo ikke bruge til ret meget – jeg tror, det var sådan, Venstres ordfører sagde – at alle inden for en given periode skal have en plads.

Men hvis vi vender tilbage til tiden uden anciennitetsprincip, vil de hele tiden stå bagest i køen, og situationen er ikke sådan, at der er pasningsgaranti i flere og flere kommuner. Det bliver i færre og færre. Flere og flere kommuner melder om længere og længere ventelister til børnepasning, fordi der er stramme budgetter, og fordi der er skattestop. Problemet bliver større, og nu forværrer vi det for de børn, hvis forældre er arbejdsløse.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu havde jeg fået det indtryk, at Venstres ordfører repræsenterer et regeringsparti, og derfor bliver man jo sådan lidt betænkelig – det er i hvert fald noget af det, vi andre er blevet kosket for – over bemærkninger som »man så meget gerne«.

Venstre er faktisk nogle af dem, som sidder på regeringsmagten i øjeblikket, og man kunne have valgt en helt anden løsning med hensyn til at sikre børn pasning frem for at give kommunerne mulighed for i højere grad at skønne, hvem der havde behov.

Det, som jo er kernen i det her, er, at der skal foretages et konkret skøn over, hvilket barn der har det største behov. Da vi lige har fået at vide, at der ikke skal ændres på de sociale hensyn, der skal tages, må de enkelte forældre jo gøre op med sig selv, hvor sølle de skal være for at få en plads i forhold til den anden forældregruppe, som måske i højere grad stiller sig til skue i forhold til sagsbehandlerens skønsmæssige afgørelse.

Det, vi taler om her, er skønsmæssige afgørelser af, hvem der har det konkrete behov. Derfor vil jeg gerne bede Venstres ordfører om at give nogle fuldstændig konkrete eksempler på, hvor denne nye lov vil være fremmende for borgernes velfærd og ikke kun for systemets evne til at administrere.

Det ville være i overensstemmelse med det slogan, som vist hedder »Mennesket før systemet«, og som jeg i hvert fald har hørt var en del af Venstres valggrundlag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Når man hører Venstres ordfører og ser det her forslag, er det svært at tro på, at det, vi taler om, er pædagogiske tilbud til børn. Så kommer det til at lyde, som om det, der er afgørende, er pasning, opbevaring af børn, mens deres forældre skal på arbejdsmarkedet, og at det afgørende hensyn er, at forældre hurtigst muligt kan komme på arbejdsmarkedet, i stedet for at man sikrer, at alle børn har det bedst mulige pædagogiske tilbud.

Derfor vil jeg gerne høre, om ikke Venstre kunne overveje at sætte hensynet til børnene før hensynet til forældrenes indtægter på arbejdsmarkedet?

Så er jeg meget enig med fru Margrethe Vestager i, at det altså ikke er særlig perspektivrigt, hvis man for at sikre en plads til sit barn skal overveje, om man skal få sit barn stemplet som et socialt problem; hvis man skal begynde at involvere socialforvaltningen i forholdene i hjemmet og andet.

Det vil være det, der bliver resultatet, hvis man ikke kan få en plads og ved, at den måde, man kan få en plads på, er den, Venstre henviser til, at der skal være plads til dem, der har sociale problemer.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til de sidste to ordførere må jeg sige, at det er godt nok at gå ud i ekstremer, når man begynder på en diskussion om, hvor sølle man skal være, eller at man skal være et socialt tilfælde for at få et dagtilbud.

Når jeg gjorde en del ud af at understrege det, var det netop for at fremhæve, at der ikke sker nogen ændringer af reglerne på det område. Jeg synes, det er vigtigt, hvis vi taler om nogle svage børn, der har et særligt behov, at vi holder fast i, at de er prioriteret.

Det, vi snakker om i forbindelse med dette lovforslag, er jo, hvorvidt den gruppe af børn, der står på venteliste til at komme i dagtilbud, skal prioriteres efter et almindeligt anciennitetsprincip, eller om der skal være plads til at prioritere i forhold til et større behov her og nu.